

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Конвенції між Урядом України та Урядом Японії про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи та запобігання податковим ухиленням і уникненням та Протоколу до неї

Верховна Рада України постановляє:

Ратифікувати Конвенцію між Урядом України та Урядом Японії про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи та запобігання податковим ухиленням і уникненням та Протокол до неї, вчинені 19 лютого 2024 року в м. Токіо (додаються), які набирають чинності на тридцятий день після дати отримання останнього з повідомлень, яке підтверджує виконання Договірними Державами внутрішніх процедур, необхідних для набрання чинності цією Конвенцією і Протоколом до неї.

Президент України

м. Київ

5 червня 2024 року

№ 3774-IX

В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

258

КОНВЕНЦІЯ
МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ ТА УРЯДОМ ЯПОНІЇ
ПРО УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ
СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ
ТА ЗАПОБІГАННЯ ПОДАТКОВИМ УХИЛЕННЯМ І УНИКНЕННЯМ

Уряд України та Уряд Японії,

бажаючи надалі розвивати взаємні економічні відносини та зміцнювати співробітництво щодо податкових питань,

маючи намір укласти Конвенцію про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи без створення можливостей для неоподаткування або зменшення оподаткування шляхом податкового ухилення або уникнення оподаткування (у тому числі, шляхом неправомірного використання схем з метою отримання пільг, передбачених цією Конвенцією, що має наслідком отримання непрямої вигоди резидентами третіх Держав),

домовились про таке:

СТАТТЯ 1
ОСОБИ, НА ЯКИХ ПОШИРЮЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ

1. Ця Конвенція поширюється на осіб, які є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.
2. Для цілей цієї Конвенції доходи, отримані утворенням чи структурою або через них, які розглядаються як повністю чи частково фіскально прозорі згідно з податковим законодавством будь-якої з Договірних Держав, вважаються доходами резидента Договірної Держави, але тільки в тій мірі, в якій доходи для цілей оподаткування цією Договірною Державою вважаються доходами резидента цієї Договірної Держави.
3. Ця Конвенція не впливає на оподаткування Договірною Державою її резидентів, за винятком переваг, які надаються відповідно до пункту 3 статті 7, пункту 2 статті 9 і статей 18, 19, 21, 22, 23 і 26.

СТАТТЯ 2
ПОДАТКИ, НА ЯКІ ПОШИРЮЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ

1. Ця Конвенція поширюється на податки на доходи, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади, незалежно від способу їхнього стягнення.

2. Податками на доходи вважаються всі податки, що справляються із загальної суми доходу або з елементів доходу, у тому числі податки на доходи від відчуження будь-якого майна, податки на загальну суму заробітної плати або платні, що сплачуються підприємствами, а також податки на збільшення вартості капіталу.

3. Існуючими податками, на які поширюється ця Конвенція, є:

(a) у Японії:

- (i) податок на доходи;
- (ii) корпоративний податок;
- (iii) спеціальний прибутковий податок на реконструкцію;
- (iv) місцевий корпоративний податок; і
- (v) місцеві податки на проживання
(далі — японський податок);

(b) в Україні:

- (i) податок на доходи фізичних осіб; і
- (ii) податок на прибуток підприємств
(далі — український податок).

4. Ця Конвенція також застосовується до будь-яких ідентичних або подібних по суті податків, які стягуються після дати підписання цієї Конвенції на додаток до існуючих податків або замість них. Компетентні органи Договірних Держав повідомлятимуть один одного про будь-які істотні зміни, що відбулися в їхніх податкових законодавствах.

СТАТТЯ 3 ЗАГАЛЬНІ ВИЗНАЧЕННЯ

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:
 - (a) термін «Японія» у разі використання в географічному значенні означає всю територію Японії, включаючи її територіальне море, на якій діють закони, що стосуються японського податку, і весь простір за межами її територіального моря, включаючи морське дно та його надра, стосовно якого Японія має суверенні права відповідно до міжнародного права та в якому діють закони, що стосуються японського податку;
 - (b) термін «Україна» у разі використання в географічному значенні означає всю територію України, включаючи внутрішні води, територіальне море України та повітряний простір над ними, а також морські зони за межами територіального моря, включаючи морське дно та надра, стосовно яких Україна здійснює суверенні права або юрисдикцію відповідно до чинного національного законодавства та міжнародного права;
 - (c) терміни «Договірна Держава» і «інша Договірна Держава» означають, залежно від контексту, Україну або Японію;
 - (d) термін «особа» включає фізичну особу, компанію та будь-яке інше об'єднання осіб;
 - (e) термін «компанія» означає будь-яке корпоративне об'єднання чи будь-яке утворення, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;
 - (f) термін «підприємство» застосовується до здійснення будь-якої підприємницької діяльності;
 - (g) терміни «підприємство Договірної Держави» та «підприємство іншої Договірної Держави» означають відповідно підприємство, діяльність якого здійснюється резидентом Договірної Держави, та підприємство, діяльність якого здійснюється резидентом іншої Договірної Держави;

- (h) термін «міжнародне перевезення» означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, за винятком випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в Договірній Державі, а підприємство, яке експлуатує морське або повітряне судно, не є підприємством цієї Договірної Держави;
- (i) термін «компетентний орган» означає:
- (i) у Японії, Міністр фінансів або його повноважний представник;
 - (ii) в Україні, Міністерство фінансів України або його повноважний представник;
- (j) термін «національна особа» стосовно Договірної Держави означає:
- (i) будь-яку фізичну особу, яка має громадянство цієї Договірної Держави; і
 - (ii) будь-яку юридичну особу, партнерство чи асоціацію, що отримують свій статус як такий згідно з чинним законодавством цієї Договірної Держави;
- (k) термін «підприємницька діяльність» включає надання професійних послуг та іншу діяльність незалежного характеру;
- (l) термін «визнаний пенсійний фонд» Договірної Держави означає утворення чи структуру, засновану відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, яка розглядається як окрема особа відповідно до податкового законодавства цієї Договірної Держави та:
- (i) яка заснована та функціонує виключно або майже виключно для адміністрування або надання пенсійних виплат і додаткових чи випадкових виплат або іншої подібної винагороди фізичним особам і яка підлягає регулюванню як така цією Договірною Державою або одним із її політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади; або
 - (ii) яка заснована та функціонує виключно або майже виключно для інвестування коштів на користь інших визнаних пенсійних фондів цієї Договірної Держави.

Якщо утворення чи структура, створена відповідно до законодавства Договірної Держави, становить визнаний пенсійний фонд відповідно до пункту (i) або (ii), що розглядається як окрема особа відповідно до податкового законодавства цієї Договірної Держави, вона вважається для цілей Конвенції окремою особою, яка розглядається як така відповідно до податкового законодавства цієї Договірної Держави, і всі активи та доходи цього утворення чи структури розглядаються як активи, що належать цій окремій особі, а не іншій особі, та як доходи, що отримуються цією окремою особою.

2. При застосуванні цієї Конвенції у будь-який час Договірною Державою будь-який термін, не визначений в Конвенції, має те значення, яке надається йому на той момент законодавством цієї Договірної Держави щодо податків, на які поширюється ця Конвенція, якщо з контексту не випливає інше або компетентні органи погоджуються на інше значення відповідно до положень статті 23, будь-яке значення такого терміну, яке надається йому за чинним податковим законодавством цієї Договірної Держави, превалює над значенням, що надається цьому терміну відповідно до інших законів цієї Договірної Держави.

СТАТТЯ 4 РЕЗИДЕНТ

1. Для цілей цієї Конвенції термін «резидент Договірної Держави» означає будь-яку особу, яка відповідно до законодавства цієї Договірної Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місцезнаходження керівного або головного офісу, місця управління, місця реєстрації або будь-якого іншого аналогічного критерію, а також включає цю Договірну Державу та будь-який її політико-адміністративний підрозділ чи місцевий орган влади, а також визнаний пенсійний фонд цієї Договірної Держави. Цей термін, проте, не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Договірній Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Договірній Державі.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

- (а) вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, в якій вона має місце постійного проживання; якщо вона має місце постійного проживання в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, в якій вона має тісніші особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

- (b) якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має місця постійного проживання в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, в якій вона зазвичай проживає;
- (c) якщо вона зазвичай проживає в обох Договірних Державах або в жодній з них, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є;
- (d) якщо вона є національною особою обох Договірних Держав або не є національною особою жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують питання за взаємною згодою.

3. Якщо відповідно до положень пункту 1 особа, яка не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, компетентні органи Договірних Держав намагатимуться визначити за взаємною згодою Договірну Державу, резидентом якої буде вважатися така особа для цілей цієї Конвенції, враховуючи місце її керівного або головного офісу, місце її фактичного управління, місце її реєстрації або її створення, та будь-які інші відповідні фактори. За відсутності такої взаємної згоди ця особа не має права на будь-які пільги або звільнення від сплати податку, передбачені Конвенцією.

СТАТТЯ 5 ПОСТІЙНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО

1. Для цілей цієї Конвенції термін «постійне представництво» означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін «постійне представництво», зокрема, включає:

- (a) місце управління;
- (b) філіал;
- (c) офіс;
- (d) фабрику;
- (e) майстерню; та

- (f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр чи будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів.

3. Будівельний майданчик, будівельний, складальний чи монтажний об'єкт або пов'язана з ними наглядова діяльність вважаються постійним представництвом, лише якщо такий майданчик, об'єкт або діяльність тривають більше дванадцяти місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, вважається, що термін «постійне представництво» не включає:

- (a) використання приміщень виключно з метою зберігання або демонстрації товарів чи виробів, що належать підприємству;
- (b) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання або демонстрації;
- (c) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;
- (d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або збору інформації для підприємства;
- (e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою провадження для підприємства будь-якої діяльності, не зазначеної в підпунктах (a) - (d), за умови, що ця діяльність має підготовчий або допоміжний характер;
- (f) утримання постійного місця діяльності виключно для будь-якої комбінації видів діяльності, згаданих у підпунктах (a) - (e), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка є результатом такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Пункт 4 не застосовується до постійного місця діяльності, яке використовується або утримується підприємством, якщо це підприємство або підприємство, яке тісно пов'язане з ним, здійснює підприємницьку діяльність у тому ж місці або в іншому місці у такій Договірній Державі та:

- (a) це місце або інше місце вважається постійним представництвом для підприємства або підприємства, яке тісно з ним пов'язане, згідно з положеннями цієї статті, або

- (b) сукупна діяльність, яка є результатом поєднання видів діяльності, яка здійснюється двома підприємствами в одному й тому ж місці, або одним і тим самим підприємством чи підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, не має підготовчого або допоміжного характеру,

за умови, що види підприємницької діяльності, які здійснюються двома підприємствами в одному й тому ж місці, або одним і тим самим підприємством чи тісно пов'язаними підприємствами у двох місцях, являють собою взаємодоповнюючі функції, які є частиною єдиного бізнес процесу.

6. Незважаючи на положення пунктів 1 та 2, але враховуючи положення пункту 7, коли особа діє в Договірній Державі від імені підприємства і, діючи таким чином, систематично укладає контракти або систематично відіграє основну роль, що призводить до укладення контрактів, які регулярно укладаються без внесення підприємством суттєвих змін, і ці контракти:

- (a) укладені від імені підприємства; або
- (b) стосуються передачі права власності або надання права на використання майна, яким володіє це підприємство або яким це підприємство має право користуватися; або
- (c) стосуються надання послуг цим підприємством,

це підприємство вважається таким, що має постійне представництво в цій Договірній Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком коли діяльність такої особи обмежується тими видами діяльності, що зазначені в пункті 4, які, навіть якщо і здійснюються через постійне місце діяльності (інше ніж постійне місце діяльності, до якого буде застосовуватись пункт 5), не перетворюють це постійне місце діяльності у постійне представництво відповідно до положень пункту 4.

7. Пункт 6 не застосовується, якщо особа, яка діє в Договірній Державі від імені підприємства іншої Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у першій згаданій Договірній Державі як незалежний агент і діє для цього підприємства в рамках своєї звичайної діяльності. Однак якщо особа діє виключно або майже виключно від імені одного чи кількох підприємств, з якими вона тісно пов'язана, така особа не вважається незалежним агентом у розумінні цього пункту щодо будь-якого такого підприємства.

8. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, яка є резидентом іншої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Договірній Державі (через постійне представництво чи будь-яким іншим чином), сам по собі не дає право вважати таку компанію постійним представництвом іншої.

9. Для цілей цієї статті особа чи підприємство є тісно пов'язаними з підприємством, якщо, з урахуванням усіх відповідних фактів і обставин, одне з них має контроль над іншим або обидва знаходяться під контролем тих самих осіб чи підприємств. У будь-якому випадку особа або підприємство вважається тісно пов'язаним з підприємством, якщо бенефіціарна частка одного в іншому прямо чи опосередковано складає більше ніж 50 відсотків (або, у випадку компанії, більше ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або бенефіціарної частки у капіталі компанії) або якщо бенефіціарна частка іншої особи чи підприємства в особі та підприємстві або в двох підприємствах прямо чи опосередковано складає більше ніж 50 відсотків (або, у випадку компанії, більше ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або бенефіціарної частки у капіталі компанії).

СТАТТЯ 6 ДОХОДИ ВІД НЕРУХОМОГО МАЙНА

1. Доходи, одержувані резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського або лісового господарства), розташованого в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Термін «нерухоме майно» має те значення, яке він має відповідно до законодавства Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін у будь-якому випадку включає майно, приналежне до нерухомого майна, худобу та обладнання, що використовується в сільському та лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального законодавства щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна та права на змінні або фіксовані платежі як компенсація за розробку або право на розробку родовищ корисних копалин, джерел та інших природних ресурсів; морські та повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 застосовуються до доходу, отриманого від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 також застосовуються до доходів від нерухомого майна підприємства.

СТАТТЯ 7 ПРИБУТОК ВІД ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки в цій Договірній Державі, якщо підприємство не здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність, як зазначено вище, прибуток, що відноситься до постійного представництва відповідно до положень пункту 2, може оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Для цілей цієї статті та статті 21 прибуток, що відноситься в кожній Договірній Державі до постійного представництва, зазначений в пункті 1, це прибуток, який воно могло б отримати, зокрема, від операцій з іншими частинами підприємства, якби воно було окремим і незалежним підприємством, що займається такою самою або аналогічною діяльністю в таких самих або аналогічних умовах, з урахуванням функцій, що виконуються, активів, які використовуються, та ризиків, які підприємство бере на себе через постійне представництво та через інші частини підприємства.

3. Якщо відповідно до пункту 2 Договірна Держава коригує прибуток, що відноситься до постійного представництва підприємства однієї з Договірних Держав, і відповідно оподатковує прибуток підприємства, який був оподаткований в іншій Договірній Державі, ця інша Договірна Держава, в тій мірі, в якій це необхідно для усунення подвійного оподаткування цього прибутку, проводить відповідне коригування суми податку, сплаченого в ній з цього прибутку. При визначенні такого коригування компетентні органи Договірних Держав у разі необхідності консультуватимуться один з одним.

4. Якщо прибуток включає види доходу, про які йдеться окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цієї статті не впливають на положення цих статей.

СТАТТЯ 8 МІЖНАРОДНИЙ МОРСЬКИЙ ТА ПОВІТРЯНИЙ ТРАНСПОРТ

1. Прибуток підприємства Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

2. Для цілей цієї статті прибуток підприємства від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включає:

- (a) прибуток від здавання в оренду морських або повітряних суден без екіпажу; та
- (b) прибуток від використання, обслуговування або оренди контейнерів (у тому числі трейлерів і супутнього обладнання для транспортування контейнерів), що використовуються для транспортування товарів або виробів;

якщо така оренда або таке використання, обслуговування чи оренда, залежно від обставин, є побічними стосовно експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях, що здійснюються цим підприємством.

3. Незважаючи на положення статті 2, підприємство Договірної Держави буде звільнено у відношенні його діяльності щодо експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях, у випадку підприємства України – від податку на підприємство Японії, а у випадку підприємства Японії – від будь-якого податку, аналогічного податку на підприємство Японії, який стягується в Україні після дати підписання цієї Конвенції.

4. Положення пунктів 1, 2 і 3 також застосовуються до прибутку від участі в пулі, спільному бізнесі або міжнародному агентстві з експлуатації транспортних засобів.

СТАТТЯ 9 АСОЦІЙОВАНІ ПІДПРИЄМСТВА

1. Якщо:

- (a) підприємство Договірної Держави безпосередньо або опосередковано бере участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства іншої Договірної Держави, або
- (b) одні й ті самі особи безпосередньо чи опосередковано беруть участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства Договірної Держави і підприємства іншої Договірної Держави,

і в кожному випадку умови між двома підприємствами в їхніх комерційних або фінансових відносинах відрізняються від тих, які були б між незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який за відсутності таких умов був би нарахований одному з підприємств, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. Якщо Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Договірної Держави і, відповідно, оподатковує прибутки, за якими підприємство іншої Договірної Держави було оподатковано в цій іншій Договірній Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Договірної Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця інша Договірна Держава робить відповідне коригування в сумі податку, що стягується з цих прибутків. Під час визначення такого коригування враховуються інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав консультуються один з одним у разі потреби.

СТАТТЯ 10 ДИВІДЕНДИ

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Однак дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, можуть також оподатковуватись у цій Договірній Державі відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, але якщо бенефіціарний власник дивідендів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не перевищує:

- (a) 5 відсотків загальної суми дивідендів, якщо бенефіціарним власником є компанія, яка прямо чи опосередковано володіла протягом шестимісячного періоду, що включає дату визначення права на дивіденди (з метою обчислення протягом цього періоду не беруться до уваги зміни власника, які можуть бути прямим результатом корпоративної реорганізації, такої як злиття або роздільна реорганізація, компанії, яка є бенефіціарним власником дивідендів або яка виплачує дивіденди), принаймні 25 відсотками:
 - (i) права голосу цієї компанії, у разі якщо компанія, яка виплачує дивіденди, є резидентом Японії;
 - (ii) капіталу цієї компанії, у разі якщо компанія, яка виплачує дивіденди, є резидентом України;
- (b) 15 відсотків загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

3. Незважаючи на положення пункту 2, якщо дивіденди, сплачені компанією, яка є резидентом Договірної Держави, підлягають вирахуванню при обчисленні оподаткованого доходу такої компанії в цій Договірній Державі, такі дивіденди можуть оподатковуватись у цій Договірній Державі відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, але якщо фактичний власник дивідендів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 15 відсотків загальної суми дивідендів.

4. Положення пунктів 2 і 3 не впливають на оподаткування компанії стосовно прибутку, з якого виплачуються дивіденди.

5. Термін «дивіденди» у разі використання в цій статті означає дохід від акцій або інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також дохід від інших прав, який підлягає такому самому режиму оподаткування, як дохід від акцій відповідно до законодавства Договірної Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

6. Положення пунктів 1, 2 і 3 не застосовуються, якщо бенефіціарний власник дивідендів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що виплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, і холдинг, стосовно якого виплачуються дивіденди, фактично пов'язаний з таким постійним представництвом. У такому випадку застосовуються положення статті 7.

7. Якщо компанія, яка є резидентом Договірної Держави, одержує прибуток або дохід з іншої Договірної Держави, ця інша Договірна Держава не може стягувати будь-які податки на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком, коли такі дивіденди виплачуються резиденту цієї іншої Договірної Держави або якщо холдинг, стосовно якого виплачуються дивіденди, фактично пов'язаний з постійним представництвом, розташованим у цій іншій Договірній Державі, або стягувати з нерозподіленого прибутку компанії податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що виникають у цій іншій Договірній Державі.

СТАТТЯ 11 ПРОЦЕНТИ

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі та сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Однак проценти, що виникають у Договірній Державі, можуть також оподатковуватись у цій Договірній Державі відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, але якщо бенефіціарний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не перевищує:

- (a) 5 відсотків загальної суми процентів, якщо:
 - (i) бенефіціарним власником процентів є банк, страхова компанія або торговець цінними паперами;
 - (ii) бенефіціарним власником процентів є визнаний пенсійний фонд, за умови, що ці проценти отримані від діяльності, зазначеної в підпунктах (i) або (ii) підпункту (1) пункту 1 статті 3; або
 - (iii) проценти сплачуються щодо боргових вимог, що виникають у результаті продажу обладнання чи товарів або надання послуг у кредит резидентом цієї іншої Договірної Держави;
- (b) 10 відсотків загальної суми процентів у всіх інших випадках.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, що виникають у Договірній Державі, оподатковуються лише в іншій Договірній Державі, якщо:

- (a) бенефіціарним власником процентів є ця інша Договірна Держава, її політико-адміністративний підрозділ або місцевий орган влади, центральний банк цієї іншої Договірної Держави або будь-яка установа, яка повністю належить цій іншій Договірній Державі або її політико-адміністративному підрозділу чи місцевому органу влади; або
- (b) бенефіціарним власником процентів є резидент цієї іншої Договірної Держави щодо боргових вимог, гарантованих, застрахованих або опосередковано фінансованих цією іншою Договірною Державою, її політико-адміністративним підрозділом або місцевим органом влади, центральним банком цієї іншої Договірної Держави або будь-якою установою, що повністю належить цій іншій Договірній Державі або її політико-адміністративному підрозділу чи місцевому органу влади.

4. Термін «проценти» у разі використання в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від урядових цінних паперів і дохід від облігацій чи боргових зобов'язань, у тому числі премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій чи боргових зобов'язань, а також інший дохід, який підлягає такому самому режиму оподаткування, як і дохід від грошей, наданих у борг за законодавством Договірної Держави, в якій виникає дохід. Дохід, про який йдеться у статті 10, і штрафні санкції за прострочення платежу не вважаються процентами для цілей цієї статті.

5. Положення пунктів 1, 2 і 3 не застосовуються, якщо бенефіціарний власник процентів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, фактично пов'язана з таким постійним представництвом. У такому разі застосовуються положення статті 7.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Договірної Держави. Однак, якщо особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво, у зв'язку з яким виникла заборгованість, за якою сплачуються проценти, і витрати зі сплати цих процентів несе постійне представництво, то вважається, що такі проценти виникають у Договірній Державі, в якій знаходиться постійне представництво.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і бенефіціарним власником процентів, або між ними обома і будь-якою іншою особою, сума процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вони сплачуються, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і бенефіціарним власником процентів за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми процентів. У такому разі надмірна частина платежу підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної з Договірних Держав з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

СТАТТЯ 12 РОЯЛТІ

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі та сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Однак роялті, які виникають у Договірній Державі, можуть також оподатковуватися у цій Договірній Державі відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, але якщо бенефіціарний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не перевищує 5 відсотків загальної суми роялті.

3. Термін «роялті» у разі використання в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як винагорода за користування або за надання права користування будь-яким авторським правом на літературні твори, твори мистецтва або науки, в тому числі кінематографічні фільми, або будь-який патент, торгову марку, дизайн або модель, план або секретну формулу чи процес, або за інформацію щодо промислового, комерційного чи наукового досвіду.

4. Положення пунктів 1 та 2 не застосовуються, якщо бенефіціарний власник роялті, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване в ній постійне представництво, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, фактично пов'язані з таким постійним представництвом. У такому разі застосовуються положення статті 7.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Договірної Держави. Однак, якщо особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво, у зв'язку з яким виникло зобов'язання сплатити роялті, і витрати зі сплати цих роялті несе постійне представництво, то вважається, що такі роялті виникають у Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і бенефіціарним власником або між ними обома і будь-якою іншою особою сума роялті, яка стосується використання, права використання або інформації, у зв'язку з якими вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і бенефіціарним власником за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому разі надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

СТАТТЯ 13 ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖЕННЯ МАЙНА

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження нерухомого майна, яке згадується у статті 6 і яке знаходиться в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Доходи від відчуження будь-якого майна, іншого ніж нерухоме майно, зазначене в статті 6, що є частиною майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, включаючи такі доходи від відчуження такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством), може оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

3. Доходи, які підприємство Договірної Держави, що експлуатує морські або повітряні судна в міжнародних перевезеннях, отримує від відчуження таких морських або повітряних суден або будь-якого майна, що відноситься до експлуатації таких морських або повітряних суден, крім нерухомого майна, зазначеного в статті 6, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

4. Доходи, одержані резидентом Договірної Держави від відчуження акцій компанії або аналогічних часток участі, таких як частки участі в партнерстві або трастовій компанії, можуть оподатковуватись в іншій Договірній Державі, якщо у будь-який час впродовж 365 днів, що передують відчуженню, ці акції або аналогічні частки участі одержали принаймні 50 відсотків своєї вартості безпосередньо або опосередковано від нерухомого майна, що визначене у статті 6, розташованого в цій іншій Договірній Державі.

5. Доходи від відчуження будь-якого майна, крім того, про яке йдеться в пунктах 1, 2, 3 і 4, оподатковуються тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

СТАТТЯ 14 ДОХОДИ ВІД РОБОТИ ЗА НАЙМОМ

1. З урахуванням положень статей 15, 17 та 18, платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в іншій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, то винагорода, одержана у зв'язку із цим, може оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в іншій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Договірній Державі, якщо:

- (а) одержувач перебуває в іншій Договірній Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів у будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або закінчується протягом відповідного податкового року; та

- (b) винагорода сплачується роботодавцем або від імені роботодавця, який не є резидентом іншої Договірної Держави, та
- (c) витрати зі сплати винагороди не несе постійне представництво, яке роботодавець має в іншій Договірній Державі.

3. Незважаючи на попередні положення цієї статті, винагорода, одержувана резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом у якості члена штатного складу морського або повітряного судна, яка здійснюється на борту морського або повітряного судна, що експлуатується в міжнародних перевезеннях, за виключенням роботи на борту морського або повітряного судна, що експлуатується виключно в іншій Договірній Державі, підлягає оподаткуванню лише у першій згаданій Договірній Державі.

СТАТТЯ 15 ДИРЕКТОРСЬКІ ГОНОРАРИ

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави в якості члена ради директорів або подібного органу компанії, яка є резидентом іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

СТАТТЯ 16 АРТИСТИ І СПОРТСМЕНИ

1. Незалежно від положень статті 14, дохід, що одержується резидентом Договірної Держави у якості артиста театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або спортсменом від такої особистої діяльності, що здійснюється в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Якщо дохід від особистої діяльності, здійснюваної артистом або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому артисту або спортсмену, а іншій особі, цей дохід може, незалежно від положень статті 14, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність артиста або спортсмена.

СТАТТЯ 17 ПЕНСІЇ

З урахуванням положень пункту 2 статті 18 пенсії та інші подібні винагороди, бенефіціарним власником яких є резидент Договірної Держави, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

СТАТТЯ 18
ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

1. (a) Заробітна плата, платня та інша подібна винагорода, що виплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади фізичній особі за послуги, надані цій Договірній Державі або її політико-адміністративному підрозділу, або місцевому органу влади, підлягає оподаткуванню тільки в цій Договірній Державі.

(b) Однак така заробітна плата, платня та інша подібна винагорода оподатковуються тільки в іншій Договірній Державі, якщо послуги надаються у цій іншій Договірній Державі і фізична особа є резидентом цієї іншої Договірної Держави, яка:
 - (i) є національною особою цієї іншої Договірної Держави; або
 - (ii) не стала резидентом цієї іншої Договірної Держави виключно з метою надання послуг.

2. (a) Незважаючи на положення пункту 1, пенсії та інша подібна винагорода, що виплачуються Договірною Державою, її політико-адміністративним підрозділом або місцевим органом влади, або з фондів, які створені або до яких робляться внески Договірною Державою, її політико-адміністративним підрозділом або місцевим органом влади, фізичній особі щодо послуг, що надаються цій Договірній Державі, або її політико-адміністративному підрозділу, або місцевій владі, підлягають оподаткуванню тільки в цій Договірній Державі.

(b) Однак такі пенсії та інші подібні винагороди підлягають оподаткуванню лише в іншій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою цієї іншої Договірної Держави.

3. Положення статей 14, 15, 16 і 17 застосовуються до заробітної плати, платні, пенсій та іншої подібної винагороди, що сплачується стосовно послуг, пов'язаних з підприємницькою діяльністю Договірної Держави або її політико-адміністративного підрозділу або місцевого органу влади.

СТАТТЯ 19 СТУДЕНТИ

Платежі, одержувані студентом або стажером, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом іншої Договірної Держави і який перебуває у першій згаданій Договірній Державі виключно з метою навчання або стажування, призначені для проживання, навчання або стажування, не оподатковуються в цій Договірній Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Договірної Держави. У випадку стажера звільнення, передбачене цією статтею, застосовується лише протягом періоду, що не перевищує одного року з дати, коли він уперше розпочав стажування в цій Договірній Державі.

СТАТТЯ 20 ІНШІ ДОХОДИ

1. Види доходів, бенефіціарним власником яких є резидент Договірної Держави, незалежно від джерела їхнього виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо бенефіціарний власник такого доходу є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, і право або майно, у зв'язку з яким виплачується дохід, фактично пов'язане з таким постійним представництвом. У такому разі застосовуються положення статті 7.

3. Якщо через особливі відносини між платником і бенефіціарним власником або між ними обома та іншою особою сума доходу, згаданого у пункті 1, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і бенефіціарним власником за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються лише до останньої згаданої суми. У такому випадку надлишкова частина доходу оподатковується відповідно до законодавства кожної з Договірних Держав з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

СТАТТЯ 21 УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ

1. У Японії подвійне оподаткування усувається таким чином:

З урахуванням положень законодавства Японії стосовно надання вирахування податку, що сплачується в будь-якій країні, іншій ніж Японія, у відношенні японського податку, якщо резидент Японії отримує дохід в Україні, який може оподатковуватись в Україні відповідно до положень цієї Конвенції, сума українського податку, що підлягає сплаті стосовно цього доходу, буде дозволена до вирахування з японського податку, що стягується з цього резидента. Сума вирахування, однак, не перевищує суму японського податку, що відповідає цьому доходу.

2. В Україні подвійне оподаткування усувається таким чином:

- (a) Якщо резидент України отримує дохід, який відповідно до положень цієї Конвенції може оподатковуватись у Японії, Україна дозволяє як вирахування з українського податку на доходи цього резидента суму, що дорівнює японському податку, сплаченому в Японії. Однак таке вирахування не повинно перевищувати тієї частини українського податку, яка була розрахована до здійснення вирахування стосовно доходу, який може оподатковуватися в Японії.
- (b) Якщо згідно з будь-яким положенням Конвенції доходи, отримані резидентом України, звільнені від оподаткування в Україні, Україна, тим не менш, може при розрахунку суми податку на частину доходу такого резидента, що залишилася, узяти до уваги звільнений дохід.

СТАТТЯ 22 НЕДИСКРИМІНАЦІЯ

1. Національні особи Договірної Держави не підлягають в іншій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або будь-яким вимогам, пов'язаним з ним, які є іншими чи більш обтяжливими ніж оподаткування та пов'язані з ним вимоги, яким підлягають або можуть підлягати національні особи цієї іншої Договірної Держави за тих самих обставин, зокрема щодо резиденції. Положення цього пункту також застосовується, незважаючи на положення статті 1, до осіб, які не є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.

2. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій іншій Договірній Державі, ніж оподаткування підприємств цієї іншої Договірної Держави, які здійснюють аналогічну діяльність. Положення цього пункту не повинні тлумачитися як такі, що зобов'язують Договірну Державу надавати резидентам іншої Договірної Держави будь-які особисті пільги, вирахування та знижки для цілей оподаткування на підставі громадянського статусу чи сімейних обов'язків, які вона надає своїм власним резидентам.

3. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11, пункту 6 статті 12 або пункту 3 статті 20, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту іншої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства підлягають вирахуванню на тих самих умовах, так, якби вони сплачувались резиденту першої згаданої Договірної Держави.

4. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється безпосередньо чи опосередковано одним або кількома резидентами іншої Договірної Держави, не підлягають в першій згаданій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або будь-яким вимогам, пов'язаним з ним, які є іншими чи більш обтяжливими ніж оподаткування і пов'язані з оподаткуванням вимоги, яким підлягають або можуть підлягати інші подібні підприємства першої згаданої Договірної Держави.

5. Положення цієї статті, незважаючи на положення статті 2, застосовуються до податків будь-якого виду та роду, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади.

СТАТТЯ 23 ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

1. Якщо особа вважає, що в результаті дій однієї чи обох Договірних Держав вона піддається чи піддаватиметься оподаткуванню, яке не відповідає положенням цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів правового захисту, передбачених внутрішнім законодавством цих Договірних Держав, передати свою справу до компетентного органу однієї з Договірних Держав. Ця справа повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, яке не відповідає положенням цієї Конвенції.

2. Компетентний орган намагатиметься, якщо вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити справу за взаємною згодою з компетентним органом іншої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає положенням цієї Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість реалізується незалежно від будь-яких обмежень у часі, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав намагатимуться вирішити за взаємною згодою будь-які труднощі або спірні питання щодо тлумачення або застосування цієї Конвенції. Вони також можуть проводити спільні консультації щодо усунення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених Конвенцією.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть спілкуватися один з одним безпосередньо, у тому числі через спільну комісію, що складається з них самих або їхніх представників, з метою досягнення згоди у розумінні попередніх пунктів цієї статті.

5. Якщо,

- (a) згідно з пунктом 1 особа подала справу до компетентного органу Договірної Держави на підставі того, що дії однієї або обох Договірних Держав призвели до оподаткування цієї особи, яке не відповідає положенням цієї Конвенції, і
- (b) компетентні органи не можуть досягти згоди щодо вирішення цієї справи відповідно до пункту 2 протягом двох років з дати, коли вся інформація, яка вимагається компетентними органами для розгляду справи, була надана обом компетентним органам,

будь-які невирішені питання, що виникають у справі, передаються до арбітражу, якщо особа подає про це письмовий запит. Проте ці невирішені питання не передаються до арбітражу, якщо рішення з цих питань вже було винесено судом або адміністративним судом будь-якої з Договірних Держав. За винятком випадку, якщо особа, якої безпосередньо стосується ця справа, не визнає взаємну домовленість, яка реалізує арбітражне рішення, це рішення є обов'язковим для обох Договірних Держав та підлягає виконанню незалежно від будь-яких строків, встановлених внутрішнім законодавством цих Договірних Держав. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування цього пункту.

СТАТТЯ 24 ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються такою інформацією, яка є очікувано значимою для виконання положень цієї Конвенції або адміністрування чи виконання внутрішнього законодавства, що стосуються податків будь-якого виду та визначення, які стягуються від імені Договірних Держав або їхніх політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування згідно з такими законами не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтями 1 та 2.

2. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою відповідно до пункту 1, вважається конфіденційною так само, як і інформація, одержана відповідно до внутрішнього законодавства цієї Договірної Держави, і розкривається тільки особам або органам влади (у тому числі судам і адміністративним органам), які займаються нарахуванням або збором, примусовим стягненням податків, зазначених у пункті 1, або судовим розслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно таких податків, або наглядом за вищенаведеним. Такі особи або органи використовують інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію під час відкритого судового засідання або в тексті судових рішень. Незважаючи на вищезазначене, інформація, отримана Договірною Державою, може використовуватися для інших цілей, якщо така інформація може використовуватися для таких інших цілей відповідно до законодавства обох Договірних Держав, і компетентний орган Договірної Держави, що надає інформацію, дозволяє таке використання.

3. У жодному разі положення пунктів 1 і 2 не повинні тлумачитися як такі, що покладають на Договірну Державу зобов'язання:

- (a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законам і адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;
- (b) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в межах звичайного процесу адміністрування в одній або іншій Договірній Державі;
- (c) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики (*ordre public*).

4. Якщо інформація запитується Договірною Державою відповідно до цієї статті, інша Договірна Держава для отримання інформації, стосовно якої здійснено запит, застосовує всі свої заходи зі збору інформації, навіть якщо ця інша Договірна Держава може не потребувати такої інформації для своїх власних податкових цілей. На зобов'язання, викладене у попередньому реченні, поширюються обмеження, зазначені у пункті 3, але у жодному разі такі обмеження не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовити у наданні інформації виключно на підставі того, що вона не має національного інтересу щодо такої інформації.

5. У жодному разі положення пункту 3 не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовляти у наданні інформації виключно на підставі того, що інформація належить банку, іншій фінансовій установі, призначеній особі (номінальному власнику) або особі, що діє як агент або фідуціар, або тому, що вона стосується майнових часток в особі.

СТАТТЯ 25 ДОПОМОГА У СТЯГНЕННІ ПОДАТКІВ

1. Договірні Держави допомагатимуть одна одній у стягненні податкових вимог. Ця допомога не обмежується статтями 1 і 2. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою визначити порядок застосування цієї статті.

2. Термін «податкова вимога» при використанні в цій статті означає суму заборгованості стосовно зазначених податків, тією мірою, якою таке оподаткування не суперечить цій Конвенції або будь-якому іншому документу, сторонами якого є Договірні Держави, включаючи проценти, адміністративні штрафи та витрати на стягнення або на забезпечення сплати податків, що стосуються такої суми:

(a) у Японії:

- (i) податки, зазначені в підпунктах (i) - (iv) підпункту (a) пункту 3 статті 2;
- (ii) спеціальний корпоративний податок на реконструкцію;
- (iii) податок на споживання;
- (iv) місцевий податок на споживання;
- (v) податок на спадщину; і
- (vi) податок на дарування;

(b) в Україні:

- (i) податки, зазначені в підпункті (b) пункту 3 статті 2;
- (ii) податок на додану вартість;
- (iii) рентна плата;

- (iv) екологічний податок;
 - (v) податок на майно;
 - (vi) акцизний податок; і
 - (vii) єдиний податок;
- (c) будь-який інший податок, який час від часу може бути погоджений між Урядами Договірних Держав шляхом обміну дипломатичними нотами; і
- (d) будь-які ідентичні або подібні по суті податки, які стягуються після дати підписання Конвенції на додаток до податків, зазначених у підпунктах (a), (b) або (c), або замість них.

3. Якщо податкова вимога Договірної Держави підлягає виконанню згідно із законодавством цієї Договірної Держави та заборгованість має особа, яка на той час не може за законодавством цієї Договірної Держави перешкоджати її стягненню, така податкова вимога за запитом компетентного органу цієї Договірної Держави приймається компетентним органом іншої Договірної Держави для цілей забезпечення сплати податків. Така податкова вимога стягується цією іншою Договірною Державою відповідно до положень її законодавства, які стосуються примусового стягнення та справляння її власних податків, так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою іншої Договірної Держави, яка відповідає умовам, що дозволяють цій іншій Договірній Державі подати запит відповідно до цього пункту.

4. Якщо податкова вимога Договірної Держави є вимогою, щодо якої ця Договірна Держава для забезпечення її стягнення може згідно зі своїм законодавством вжити заходи щодо забезпечення сплати податків, така податкова вимога приймається компетентним органом іншої Договірної Держави за запитом компетентного органу першої згаданої Договірної Держави для здійснення заходів щодо забезпечення сплати податків. Ця інша Договірна Держава вживає заходи щодо забезпечення сплати податків стосовно такої податкової вимоги відповідно до положень свого законодавства так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою цієї іншої Договірної Держави, навіть якщо на момент, коли такі заходи здійснюються, податкова вимога не підлягає примусовому стягненню у першій згаданій Договірній Державі, або боржником за нею є особа, яка має право запобігти її стягненню.

5. Незважаючи на положення пунктів 3 та 4, на податкову вимогу, прийняту компетентним органом Договірної Держави для цілей пунктів 3 або 4 цієї статті, в цій Договірній Державі не поширюються часові обмеження, їй не надається пріоритет, що може застосовуватися до податкової вимоги відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, зважаючи на її природу як таку. Також податковій вимозі, прийнятій компетентним органом Договірної Держави для цілей пунктів 3 або 4, не може надаватися в цій Договірній Державі ніякий пріоритет, який застосовується до такої податкової вимоги відповідно до законодавства іншої Договірної Держави.

6. Заходи, які здійснюються Договірною Державою під час стягнення податкової вимоги, визнаної компетентним органом цієї Договірної Держави для цілей пункту 3 або 4, та які, якби вони були вчинені іншою Договірною Державою, мали б наслідком призупинення або припинення строків, що застосовуються до податкової вимоги згідно з законодавством цієї іншої Договірної Держави, мають такі самі наслідки за законодавством цієї іншої Договірної Держави. Компетентний орган першої згаданої Договірної Держави інформує компетентний орган іншої Договірної Держави про заходи, які перша згадана Договірна Держава здійснила для стягнення податкової вимоги.

7. Факт наявності, чинності або сума податкової вимоги Договірної Держави не є предметом розгляду в судах або адміністративних органах іншої Договірної Держави.

8. Якщо, у будь-який момент після здійснення запиту компетентним органом Договірної Держави згідно з пунктами 3 або 4 та до того, як інша Договірна Держава стягнула та переказала відповідну суму податкової вимоги першій згаданій Договірній Державі, вказана податкова вимога перестає бути:

- (a) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 3, податковою вимогою першої згаданої Договірної Держави, яка підлягає примусовому стягненню згідно із законодавством цієї Договірної Держави, та боржником за якою є особа, яка в цей момент не може відповідно до законодавства цієї Договірної Держави запобігти її стягненню; або
- (b) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 4, податковою вимогою першої згаданої Договірної Держави, щодо якої ця Договірна Держава для забезпечення її стягнення може відповідно до свого законодавства вжити заходи щодо забезпечення сплати податків;

компетентний орган першої згаданої Договірної Держави негайно повідомляє компетентний орган іншої Договірної Держави про такий факт, і на розсуд компетентного органу цієї іншої Договірної Держави компетентний орган першої згаданої Договірної Держави призупиняє або відкликає свій запит.

9. У жодному випадку положення цієї статті не повинні тлумачитись як такі, що покладають на Договірну Державу зобов'язання:

- (a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законам і адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;
- (b) здійснювати заходи, які суперечили б публічному порядку (*ordre public*);
- (c) надавати допомогу, якщо інша Договірна Держава не вжила всіх прийнятних та передбачених її законодавством або адміністративною практикою заходів стягнення або збереження, залежно від обставин;
- (d) надавати допомогу в тих випадках, коли адміністративний тягар для цієї Договірної Держави явно непропорційний вигоді, яку має отримати інша Договірна Держава.

СТАТТЯ 26

ЧЛЕНИ ДИПЛОМАТИЧНИХ ПРЕДСТАВНИЦТВ І КОНСУЛЬСЬКИХ УСТАНОВ

Ніщо в цій Конвенції не впливає на податкові привілеї членів дипломатичних представництв або консульських установ відповідно до загальних норм міжнародного права або положень спеціальних угод.

СТАТТЯ 27

ПРАВО НА ОТРИМАННЯ ВИГОД

1. (a) Якщо:
 - (i) підприємство Договірної Держави одержує дохід з іншої Договірної Держави та перша згадана Договірна Держава розглядає дохід як такий, що відноситься до постійного представництва підприємства, яке розташоване в третій юрисдикції, та
 - (ii) прибутки, які відносяться до такого постійного представництва, звільняються від оподаткування в першій згаданій Договірній Державі,

пільги, передбачені цією Конвенцією, не застосовуються до будь-якого виду доходу, для якого податок в третій юрисдикції є меншим ніж 60 відсотків податку, який був би стягнений в першій згаданій Договірній Державі з такого виду доходу, якщо б таке постійне представництво було розташоване в першій згаданій Договірній Державі. У такому випадку будь-який дохід, до якого застосовуються положення цього пункту, залишається таким, що оподатковується згідно з внутрішнім законодавством іншої Договірної Держави, незалежно від будь-яких інших положень цієї Конвенції.

- (b) Положення підпункту (a) не застосовуються, якщо дохід, одержаний з іншої Договірної Держави, виникає у зв'язку з або пов'язаний із активним здійсненням підприємницької діяльності через постійне представництво (крім підприємницької діяльності, пов'язаної зі здійсненням, управлінням або простим володінням інвестиціями на власному рахунку підприємства, якщо тільки цією діяльністю не є банківські послуги, страхова діяльність або операції з цінними паперами, що здійснюються відповідно банком, страховою компанією або зареєстрованим дилером цінних паперів).
- (c) Якщо у наданні пільг, передбачених цією Конвенцією, відмовлено відповідно до положень підпункту (a) стосовно виду доходу, одержаного резидентом Договірної Держави, компетентний орган іншої Договірної Держави може, незважаючи на це, надати ці пільги щодо такого виду доходу, якщо у відповідь на запит, зроблений цим резидентом, такий компетентний орган визначає, що надання зазначених пільг є виправданим з тих причин, що такий резидент не відповідає вимогам підпунктів (a) і (b) (таких як наявність втрат). Компетентний орган Договірної Держави, до якого було направлено запит резидентом іншої Договірної Держави відповідно до попереднього речення, проконсультується з компетентним органом іншої Договірної Держави перед тим, як задовольнити або відмовити у виконанні запиту.

2. Незважаючи на інші положення цієї Конвенції, пільги, передбачені цією Конвенцією, не надаються стосовно певного виду доходу, якщо з урахуванням всіх відповідних фактів та обставин можна дійти обґрунтованого висновку, що отримання такої пільги було однією з головних цілей будь-якої домовленості чи операції, яка прямо або опосередковано створила підстави для такої пільги, якщо не встановлено, що надання такої пільги за таких обставин узгоджується з метою та цілями відповідних положень цієї Конвенції.

СТАТТЯ 28 НАБРАННЯ ЧИННОСТІ

1. Кожна з Договірних Держав надсилає дипломатичними каналами іншій Договірній Державі письмове повідомлення, яке підтверджує виконання внутрішніх процедур, необхідних для набрання чинності цією Конвенцією. Конвенція набирає чинності на тридцятий день після дати отримання останнього з повідомлень.

2. Ця Конвенція застосовується:

(a) у Японії:

- (i) стосовно податків, що стягуються на основі податкового року, для податків за будь-які податкові роки, що починаються 1 січня або після 1 січня календарного року, наступного за роком, у якому Конвенція набирає чинності;
- (ii) стосовно податків, що стягуються не на основі податкового року, для податків, що стягуються 1 січня або після 1 січня календарного року, наступного за роком, у якому Конвенція набирає чинності;

(b) в Україні:

- (i) стосовно податків, що утримуються у джерела, для сум, сплачених 1 січня або після 1 січня календарного року, наступного за роком, у якому Конвенція набирає чинності;
- (ii) стосовно інших податків за будь-який податковий рік, що починається 1 січня або після 1 січня календарного року, наступного за роком, у якому Конвенція набирає чинності.

3. Незважаючи на положення пункту 2, положення статей 24 і 25 набирають чинності з дати набрання чинності цією Конвенцією незалежно від дати стягнення податків або податкового року, до якого відносяться податки.

4. Конвенція між Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік та Урядом Японії про уникнення подвійного оподаткування податків на доходи з Протоколом, підписана в м. Токіо 18 січня 1986 року (надалі – «попередня Конвенція»), припиняє застосовуватися у відносинах між Україною та Японією з дати, з якої ця Конвенція поширюється на податки, до яких застосовується ця Конвенція відповідно до положень пунктів 2 і 3.

5. Незважаючи на набрання чинності цією Конвенцією, фізична особа, яка є резидентом будь-якої з Договірних Держав та на момент набрання чинності цією Конвенцією має право на пільги, передбачені статтею 17 попередньої Конвенції, продовжує мати право на такі пільги до моменту, коли ця фізична особа втратила б право на такі пільги, якби попередня Конвенція залишалася чинною.

6. Дія попередньої Конвенції між Україною та Японією припиняється в останній день її застосування відповідно до положень попередніх пунктів цієї статті.

СТАТТЯ 29 ПРИПИНЕННЯ ДІЇ

Ця Конвенція лишається чинною доти, доки її дію не припинено Договірною Державою. Будь-яка з Договірних Держав може припинити дію Конвенції, надіславши дипломатичними каналами повідомлення про припинення дії іншій Договірній Державі принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років з дати набрання чинності Конвенцією. У такому випадку Конвенція припиняє свою дію:

(a) у Японії:

- (i) стосовно податків, що стягуються на основі податкового року, для податків за будь-які податкові роки, що починаються 1 січня або після 1 січня календарного року, наступного за роком, у якому надане таке повідомлення;
- (ii) стосовно податків, що стягуються не на основі податкового року, для податків, які стягуються 1 січня або після 1 січня календарного року, наступного за роком, у якому надане таке повідомлення;

(b) в Україні:

- (i) стосовно податків, що утримуються у джерела, для сум, сплачених 1 січня або після 1 січня календарного року, наступного за роком, у якому було надане таке повідомлення;
- (ii) стосовно інших податків, для будь-якого податкового року, що починається 1 січня або після 1 січня календарного року, наступного за роком, у якому надане таке повідомлення.

НА ПОСВІДЧЕННЯ ЧОГО ті, що нижче підписалися, належним чином на те уповноважені своїми Урядами, підписали цю Конвенцію.

ВЧИНЕНО в м. Токіо 19 лютого 2024 року в двох примірниках українською, японською та англійською мовами, причому всі тексти є автентичними. У разі будь-яких розбіжностей у тлумаченні переважну силу матиме текст англійською мовою.

За Уряд України:

За Уряд Японії:

ПРОТОКОЛ

Під час підписання Конвенції між Урядом України та Урядом Японії про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи та запобігання податковим ухиленням і уникненням (далі – «Конвенція»), Уряд України та Уряд Японії домовились, що такі положення становитимуть невід'ємну частину цієї Конвенції.

1. Стосовно пункту 2 статті 1 Конвенції:

Термін «фіскально прозорий» означає ситуації, коли згідно з податковим законодавством Договірної Держави дохід або частина доходу утворення або структури оподатковується не на рівні утворення або структури, а на рівні осіб, які мають частку у цьому утворенні або структурі, так, як якщо б цей дохід або частина доходу безпосередньо одержувалася б особами, які мають частку, в момент, коли цей дохід або частина доходу отримується, незалежно від того, розподіляється цей дохід або частина доходу цим утворенням або структурою серед осіб, які мають частку, чи ні.

2. Незважаючи на будь-які положення Конвенції, будь-який дохід, отриманий резидентом України від внесків, зроблених відповідно до договору тихого товариства (Tokumei Kumiai) або іншого подібного договору, може оподатковуватися в Японії відповідно до законодавства Японії, за умови, що такий дохід виникає в Японії та підлягає вирахуванню при обчисленні оподаткованого доходу платника в Японії.

3. Стосовно пункту 5 статті 23 Конвенції:

- (а) (і) Якщо компетентний орган Договірної Держави призупинив щодо справи процедуру вирішення справи за взаємною згодою відповідно до пунктів 1 і 2 статті 23 Конвенції (далі – «процедура взаємного узгодження») у зв'язку з тим, що на розгляді в суді або адміністративному суді перебуває справа з одного або кількох тих самих питань, перебіг строку, передбаченого підпунктом (b) пункту 5 цієї статті, зупиняється доти, доки справа, що перебуває на розгляді в суді або адміністративному суді, не буде зупинена або не буде відкликана.

(ii) Якщо особа, яка подала справу, та компетентний орган Договірної Держави погодилися призупинити процедуру взаємного узгодження, період, передбачений у підпункті (b) пункту 5 статті 23 Конвенції, припиняє рахуватися, доки призупинення не буде скасовано.

(iii) Якщо компетентні органи Договірних Держав погоджуються, що особа, якої безпосередньо стосується справа, не надала своєчасно будь-яку додаткову суттєву інформацію, запитувану будь-яким з компетентних органів після початку періоду, зазначеного в підпункті (b) пункту 5 статті 23 Конвенції, цей період продовжується на період, що дорівнює періоду, який починається з дати, коли було подано запит на інформацію, і закінчується датою, коли ця інформація була надана.

(b) (i) Наступні правила регулюють призначення арбітрів:

(aa) Арбітражна комісія складається з трьох окремих арбітрів, які мають знання або досвід у міжнародних податкових справах.

(bb) Кожен з компетентних органів Договірних Держав призначає одного арбітра. Два арбітри, призначені таким чином, призначають третього арбітра, який виконуватиме функції Голови арбітражної комісії. Голова не повинен бути національною особою або резидентом жодної з Договірних Держав.

(cc) Кожен арбітр повинен бути неупередженим і незалежним від компетентних органів, податкових адміністрацій і міністерств фінансів Договірних Держав та від усіх осіб, яких безпосередньо стосується справа (а також їхніх радників), під час прийняття призначення, зберігати свою неупередженість і незалежність протягом арбітражного розгляду та уникати будь-якої поведінки, яка може зашкодити презумпції неупередженості та незалежності арбітрів щодо провадження у справі, протягом розумного періоду часу після цього.

- (ii) Компетентні органи Договірних Держав гарантують, що арбітри та їхній персонал погоджуються в письмовій формі перед тим, як вони будуть діяти в арбітражному розгляді, поводитися з будь-якою інформацією, що стосується арбітражного розгляду, відповідно до зобов'язань щодо конфіденційності та нерозголошення, передбачених у пункті 2 статті 24 Конвенції та чинному законодавстві Договірних Держав.
- (iii) Виключно для цілей застосування положень статей 23 і 24 Конвенції та внутрішнього законодавства Договірних Держав, що стосуються обміну інформацією, конфіденційності та адміністративної допомоги, арбітри та максимум три співробітники на арбітра (і майбутні арбітри виключно в обсязі, необхідному для перевірки їх здатності виконувати вимоги арбітрів) вважаються особами або органами, яким може бути розкрита інформація. Інформація, отримана арбітражною комісією або потенційними арбітрами, та інформація, яку компетентні органи Договірних Держав отримують від арбітражної комісії, вважається інформацією, якою обмінюються згідно з положеннями пункту 1 статті 24 Конвенції.
- (c) (i) Арбітражне рішення є остаточним.
- (ii) Арбітражне рішення не буде обов'язковим для обох Договірних Держав, якщо остаточне рішення судів однієї з Договірних Держав визнає це арбітражне рішення недійсним. У такому випадку запит про арбітраж згідно з пунктом 5 статті 23 Конвенції вважається таким, що не був зроблений, а арбітражний розгляд вважається таким, що не відбувся (за винятком цілей підпунктів (ii) та (iii) підпункту (b) і підпункту (f)). У такому випадку може бути зроблено новий запит про арбітраж, якщо тільки компетентні органи Договірних Держав не досягнуть згоди, що такий новий запит не повинен бути дозволеним.
- (iii) Арбітражне рішення не має прецедентної сили.
- (d) (i) Якщо особа, якої безпосередньо стосується справа, не приймає взаємну домовленість, яка реалізує арбітражне рішення, справа не підлягає подальшому розгляду компетентними органами Договірних Держав.

- (ii) Взаємна домовленість, яка реалізує арбітражне рішення у справі, вважається такою, що не прийнята особою, якої безпосередньо стосується справа, якщо будь-яка особа, якої безпосередньо стосується справа, протягом 60 днів після дати надсилання їй повідомлення про взаємну домовленість не відкличе всі питання, вирішені у взаємній домовленості, яка реалізує арбітражне рішення, з розгляду в будь-якому суді або адміністративному трибуналі, або іншим чином не припинить будь-яке незавершене судове або адміністративне провадження щодо таких питань у спосіб, що відповідає цій взаємній домовленості.
- (e) Для цілей статті 23 Конвенції та цього пункту арбітражне провадження, а також у випадку пунктів (i) і (ii) процедура взаємного узгодження щодо справи припиняється, якщо у будь-який час після подання запиту на арбітраж і до того, як арбітражна комісія передасть своє рішення компетентним органам Договірних Держав:
- (i) компетентні органи Договірних Держав досягають взаємної згоди щодо вирішення справи відповідно до пункту 2 статті 23 Конвенції;
 - (ii) особа, яка представила справу, відкликає запит про арбітраж або запит про процедуру взаємного узгодження; або
 - (iii) рішення щодо невирішених питань, що виникають у справі, вноситься судом або адміністративним трибуналом однієї з Договірних Держав.
- (f) Кожен з компетентних органів Договірних Держав несе власні витрати та витрати призначеного ним арбітра. Якщо інше не домовлено між компетентними органами Договірних Держав, витрати на Голову арбітражної комісії та інші витрати, пов'язані з проведенням арбітражного розгляду, покриваються компетентними органами Договірних Держав у рівних частках.
- (g) Положення пункту 5 статті 23 Конвенції та цього пункту не застосовуються до випадків, які підпадають під дію пункту 3 статті 4 Конвенції.

НА ПОСВІДЧЕННЯ ЧОГО ті, що нижче підписалися, належним чином на те уповноважені своїми Урядами, підписали цей Протокол.

ВЧИНЕНО в м. Токіо 19 лютого 2024 року в двох примірниках українською, японською та англійською мовами, причому всі тексти є автентичними. У разі будь-яких розбіжностей у тлумаченні переважну силу матиме текст англійською мовою.

За Уряд України:

За Уряд Японії: